

Amter, der have en stor Udstrækning, kan det blive en ikke ganske liden Byrde for Kommunerne at udrede disse Befordringsudgifter, og jeg har saaledes seet et Exempel paa, at en Kommune alene til Befordringsgodtgjørelse for en saadan Kommissions Formand er kommen til at udrede en Betaling af imellem 20 og 30 Rd. Jeg vil derfor tillade mig at opfordre den høitagtede Minister til at overveie, om han ikke maatte finde det passende at paalægge de af Indenrigsministeriet udnævnte Formænd at fremme Afløsningen efter en bestemt Plan, saaledes at de paa hver Reise medtage flere Kommuner, hvorved Befordringsudgifterne betydelig ville formindskes, idet disse da kun kunne regnes fra den ene Kommune til den anden af dem, som saaledes blive besøgte paa en og samme Reise. — Et andet Punkt, som staaer i nogenlunde nær Berørelse med dette Spørgsmaal, er det, hvorvidt de af Indenrigsministeren udnævnte Formænd maatte have Kundskab om, hvad der virkelig kan henregnes til Smaaredsel. Det er mig bekendt, at det især paa Vestkysten af Sjælland har været Skik og Brug i en Række af Aar, at saavel Præst som Skolelærer have oppebaaret endeel Tjift fra de forskjellige Tjisterbaade, saaledes at de Mænd, der have faret med de enkelte Baade, hver for sig have afgivet et vist Antal Tjift saavel til Præsten som til Degnen; men naar Kommissionerne nu skulle afløse Smaaredsel, opstaaer det Spørgsmaal, om da de hvede Tjift ogsaa kunne henregnes hertil. Dette Spørgsmaal tvøer jeg har staaet noget tvivlsomt for enkelte Formænd af disse Kommissioner, og det er derfor maaskee undertiden blevet afgjort paa en mindre heldig Maade. — I Genhold til det saaledes af mig Udvillede, skal jeg tillade mig at stille følgende Forespørgsel til den høitagtede Indenrigsminister: „Anseer den høitagtede Indenrigsminister den ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 18de Juni 1861 givne Fortolkning af Loven af 19de Februar 1861 om Afløsning af Kvægtiende og Smaaredsel for endelig afgjørende, eller kan man vente, at Tvivlen om Lovens rette Fortaaelse kan blive løst ved Forelæggelse for Rigsdagen af et Lovforslag i denne Henseende?“

Indenrigsministeren: Jeg maa for det Første gjøre opmærksom paa, at denne Lov ikke er udkommen gennem Indenrigsministeriet, men gennem Kirke- og Underviisningsministeriet, som foranledigedes dertil ved den paatænkte Ordning af de geistlige Lønningsforhold, og i Loven er der kun paalagt Indenrigsministeriet at udnævne Formændene, hvortil ogsaa dets Virksomhed i det Væsentlige har indskrænket sig. Da imidlertid de andre Tiendespørgsmaal ere behandlede gennem Indenrigsministeriet, saa har dette ledsaget sine Udnævnelser af Formænd med endeel Forstrifter angaaende Lovens Gjennemførelse, og det har ogsaa senere besvaret nogle Spørgsmaal, som i saa Henseende ere rettede til det. Forsaavidt det her fremsatte Spørgsmaal gaaer ud paa, hvorvidt Ministeriet opretholder de Forstrifter, som ere givne i dets Skrivelse af 18de Juni 1861, saa er dette Spørgsmaal i og for sig meget vanskeligt at besvare, da der under samme Dato er afgaaet fra Indenrigsministeriet ikke mindre end 68 Skrivelser denne Sag angaaende, hvoraf ganske vist nogle ere Doubletter, men endeel ogsaa enkelte Breve, og blandt disse er der, som det vil sees af Kollegialtidenden, to, som indeholde Besvarelser af en Række slige Spørgsmaal, saa at altsaa Sagen bliver vanskeligt at besvare; imidlertid har den ærede Forespørger særligt gjort mig opmærksom paa, hvad han ved sin Forespørgsel tilsigter, og jeg vil altsaa være istand til at besvare den. — Forsaavidt Spørgsmaalet gaaer ud paa, hvorvidt Bestemmelserne i disse Skrivelser skulde være endelig afgjørende, maa jeg bemærke, at det ikke er og aldrig har været prætenberet, at de skulde være det, men de indeholde kun veiledende Oplysninger til Amtsforvaltere, Amtmænd og udvalgte Tiendekommissærer, ved hvilke man havde tænkt sig at tilvejebringe en mulig eensartet Fremgangsmaade, og de fremtræde, som sagt, ikke med nogen som helst Prætention paa at være afgjørende. Afgjørelsen af Tvivlsmaal skal finde Sted gennem Tiendekommissionen, som ikke er bunden ved de Raad og Vink, som gives den fra Ministeriet, og der er, naar man er misfornøiet med dennes Afgjørelse, i Loven paavist en Veie, ad hvilken man da kan gaae, nemlig at henvende sig til Dvertiendekommissionen.